

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. január 29.
(csütörtök)

Szepesy László

LÁTSZAT VAGY IGAZSÁG?

Alapige: János 7,24

„Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy a mai nap is valóban Tebenned élhettünk, tehattunk meg bármit is, hisz meg van írva: nálad nélkül semmit sem cselekedhetünk. Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy elkészítetted mindazt a jót, amelyet ma tehattunk, hogy Te jártál előttünk, és Szentlelked vezérelte szívünk indulatait, gondolatait, akaratát, vágját.

De köszönjük, Urunk, azt a kegyelmet is, amelyet elkészítettél a gólgotai kereszten, amely révén remélhetjük bűneinknek bocsánatát, amelyet a mai napon követtünk el.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy vezettél bennünket Pásztorként, hogy annyi mindentől megóvtál. Sok mindent nem is látunk ebből a védelemből, de köszönjük, Urunk, amelyet tapasztalhattunk, amelyet kijelentettél, megláttattál velünk is, amely miatt hálát adhatunk, és dicsőíthetünk Téged.

De leginkább köszönjük azt, hogy összegyűjtöttél bennünket, és hogy énekszóval, imádsággal, igédre figyeléssel, szívünk alázatával dicsőíthetünk és magasztalhatunk Téged, és hogy ez Számodra kedves, és úgy fogadod azt tőlünk, mint szívünk hálaáldozatát. Kérünk, Urunk, hogy segíts valóban a Te akaratodat még inkább megértenünk, növekednünk a kegyelemben, és a Te megismerésedben. Könyörgünk, hogy pont ezért Te hirdettesd a Te Igédet itt közöttünk, és Te segíts annak meghallásában, megtartásában és megcselekvésében. Kérjük, hogy Szentlelked által munkáld ezt a szívünkben, a Te dicsőségedre.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

A felolvasott rövid igevers, amelyben Jézus tanít bennünket, egy párbeszéd során hangzott el, amely alkalommal Jézus Krisztusnak a zsidókkal kellett vitatkoznia. A vita alapja az a csoda volt, amelyet Megváltónk a Bethesda tavánál tett, amikor meggyógyított egy 38 éve beteg férfit. Akkor az Úr Jézus azt parancsolta ennek a férfinak, miután meggyógyult, hogy vegye fel a nyoszolyáját, amin odavitték, és menjen haza. A városban összefutottak vele mások (a főpapok közül is, a farizeusok közül is), és ők számon kérték, hogy hogyan meri szombatnapon azt a nyoszolyát cipelni? És hiába tett bizonyosságot arról, hogy meggyógyították, és hogy az, aki meggyógyította, Ő mondta ezt neki, azonban ezek az emberek csak annyit vettek észre, hogy cipeli a nyoszolyát, és nem érdekelte őket a csoda. És pont emiatt Jézust felelősségre vonták, hogy hogyan tehet Ő szombatnapon csodát és parancsolhat ilyet, hisz a törvény megtiltja.

Az előző versekben Jézus Krisztus megmagyarázza nekik, hogyha Isten szombatnapon megengedte a körülmetélést is, amely az Ő munkája, azaz Isten szombatnapon is munkálkodott, akkor hogyan lehetne munkálkodhatna Isten egy csodán keresztül is. És miután ezeket elmondta, mintegy összegzésként és figyelmeztetésként hangzik el a felolvasott igevers: *„Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!”* Ez a rövid mondat nem csak akkor, hanem ma is, ránk nézve is aktuális, és rámutat arra, hogy mi minden lehet még egy hívő ember szívében is. Konkrétan az, hogy látszat szerint ítélnünk, nem pedig az igazság szerint.

Ma este Isten Szentlelkének segítségével bízva az ítélezésről szeretnék néhány gondolatot elmondani, értelemszerűen nem mindent, csak 4 dolgot. Először arról lesz szó, hogy hívő emberként kell-e egyáltalán ítélnünk, ítéletet alkotnunk egymásról? Másodszor: miért annyira fontos, hogy hogyan alkotunk ítéletet valakiről? Harmadszor: mit jelent az, hogy látszat után ítélni, negyedszer pedig: mit jelent igazság szerint ítélni.

1. Először tehát arra a kérdésre keressük a választ, hogy kell-e ítélnünk, és hogyha igen, akkor miért? Azért is fontos erre a kérdésre válaszolnunk, mert sokan úgy gondolkoznak, hogy nem kell és nem is szabad, minthogyha Isten megtiltaná azt, hogy egymásról ítéletet alkossunk. Azok, akik ezt vallják, a Hegyi beszéd azon részére hivatkoznak, amikor Jézus Krisztus így szól: *„Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek. Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és a milyen mértékkel mérték, olyannal mérnek néktek. Miért nézed pedig a szálkát, amely a te*

atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre? Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott íme, a te szemedben gerenda van? Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondoldj arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!” (Máté 7,1-5) Sokan erre az igére hivatkozva azt mondják, hogy nem szabad mások felett ítélnünk. Ez igaz is, hogyha azt értjük alatta, hogy nem szabad másokat elítélnünk, nem szabad mások felett pálcát törnünk úgy, hogy magunkat bíróként mindenki más fölé helyezzük, miközben mi magunk is elbukunk ugyanabban a dologban. Ugyebár másik szemében a szálkát észrevesszük, de magunkéban a gerendát nem. Jézus ebben az igében ezt a fajta szeretetlen, képmutató ítélezést tiltja meg, de nem azt, hogy egyáltalán ne alkossunk ítéletet senkiről és semmiről.

Ez lehetetlen is lenne, hisz így vagy úgy – ha találkozunk egy emberrel –, de véleményt formálunk a másikról. Gondoljunk csak arra, amikor utazunk egy buszon, villamoson, metrón, ha találkozunk és látunk egy elég érdekesen kinéző fiataalt, akár a hajszínét, akár az öltözetét illetően, akkor első benyomásunk alapján kialakul róla a véleményünk. Vagy éppen nézzünk azokra az előítéletekre, amelyek a generációk között szoktak kialakulni. A fiatalok maradinak és elavultnak tartják az idősek gondolkozását, az idősek pedig a fiatalokat elhamarkodottnak, felelőtlennek és sok más egyébnek tarthatják. De lehet akár a tanultság alapján is ítélni: a tanulatlan ember nem tud magas szinten gondolkodni sokak szerint, a tanult ember pedig nem ért a gyakorlati dolgokhoz. Akárhogy nézzük, mindannyian alkotunk ítéletet, nem lehet ezt elkerülni.

Másrészt pedig, ha ezt nem tennénk meg, ha nem alkotnánk ítéletet, akkor honnan tudnánk azt, testvérek, hogy kire hallgassunk? Ha nem tennénk mérlegre egymás szavait, egymás életét, akkor honnan tudjuk, hogy kinek a gondolkozása, döntése és tette egyezik meg Isten akaratával? Kinek a szavára, tanácsára hallgassunk? Szükséges az, hogy mérlegeljük egymás életét, szavait, tetteit.

Jézus Krisztus azt tiltja meg ebben az igében, hogy bíróként *el*ítéljük a másikat, de azt nem, hogy szavait, tetteit, személyiségét *meg*ítéljük. Az igében több helyen erre még fel is szólít bennünket! Pál apostol a Filippibeliekhez írott levelének 1. fejezetében, a 9-10. versben ezt írja: *„azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővülködjen ismeretben és minden értelmességben; hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó”*. A Rómaiakhoz írt levél 12. fejezetének 2. versében arról olvasunk, hogy többé ne a világ szerint ítéljünk, ha-

nem változzunk meg értelmünk megújulása által, hogy meg tudjuk vizsgálni mi Isten akarata. Pál és Péter apostol leveleiben, de más újszövetségi könyvben is, többször olvasunk hamis apostolokról, tévtanítókról, akiknek tudományát meg kell ítélni, és ellene kell mondani, amennyiben az eltér az Úr Igéjétől. Urunk amikor tehát azt mondja, hogy „*ne ítéljetek látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!*”, arra szólít fel bennünket, hogy tanuljunk meg az Ige alapján helyes ítéletet hozni, hogy Őt, az igazságot kövessük, ne pedig a hazugság hirdetőit.

Meg kell tudnunk ítélni egymást, de fontos, hogy nem *el*ítélni. A kettő között lényeges különbség van. Ha valakit megítélek, az azt jelenti, hogy mind őt, mind szavait, tetteit, életét az Ige mérlegére teszem, és meglátom, hogy mennyire egyezik a kettő, mennyire van összhangban az ő élete Isten akaratával. De még ha eltérést is találok, még hogyha azt találok, hogy az az ember vétkezett és bűnös is, akkor is, amikor az ember csupán megítéli a másikat, akkor nem változik meg a vele való kapcsolatának az alapja, a krisztusi szeretet. Mert Urunk azt parancsolta, hogy ne csak a minket szeretőket szeressük, hanem azokat is, akik az ellenségeink, azokat is, akik vétkeznek az Úr akarata ellen. És Ő a bűnösöket szerette, amikor vámszedőket, paráznákat, gyilkosokat, vagy – valljuk be – személyesen minket magunkat is magához fogadott. Mások megítélésének tehát nem szabad befolyásolnia az irántuk való szeretetünket. Azt igen, hogy nem követjük őket bűneikben, és hogy nem értünk sok mindenben egyet velük, de hogy szeretjük-e őket, az nem lehet a megítélésnek tárgya. Arra egyértelmű parancsunk van Istentől.

Ebben különbözik az elítélés a megítéléstől. Mert amikor elítélünk valakit, akkor nem csak mérlegre tettük az életét, hanem bíróként büntetést is kiszabtunk rá, mert megvetjük őt, lenézzük, és nem akarunk vele kapcsolatban lenni. A szeretetünket az elítélés megváltoztatja, és átalakítja lenézéssé, megvetéssé és gyűlöletté. Ahogyan a farizeusok is azt képzelték, hogy létezik olyan emberi csoport, hogy „a bűnösök”, és „a vámszedők”. Ők nem pusztán megítélték őket, hanem elítélték. Ezért amikor Jézus Krisztus arról beszél, hogy ne látszat szerint ítéljünk, hanem hozzunk igazságos ítéletet, arra buzdít minket, hogy ítéljünk meg másokat, de ne ítéljünk el senkit.

2. Másodszor beszéljünk arról, hogy miért is fontos az ítéletalkotásunkat megvizsgálni? Mert bizony ez a kijelentése Jézus Krisztusnak oda is el kell, hogy vezessen bennünket, hogy magunkba nézzünk, és őszintén válaszoljunk a kérdésre, hogy én látszat szerint, vagy az igazság szerint ítélek-e többször? Röviden csak két lényeges dolgot szeretnék

megemlíteni, hogy milyen komoly következményei lehetnek, ha látszat szerint ítélünk.

Először is: hogyha látszat szerint ítélünk, befolyásolja a missziókat, azt, hogy hogyan szeretjük a másikat. Ha a körülöttünk élőket szüntelen csak elítélni tudjuk, akkor az irántuk való szeretetünket is befolyásolja téves ítélkezésünk. Akkor egymás bűneire koncentrálnak, nem pedig arra, hogy a másoknak is szüksége van ránk, és az életet mentő evangéliumra, amelyet nem biztos, hogy mástól hallani fog. Ha helytelen az ítélkezési gyakorlatunk, akkor a missziókban, mások szeretésében az meg fog mutatkozni.

Másrészt pedig azért sem mindegy, hogy hogyan ítélkezünk, mert ez hatással van az Urunkkal való kapcsolatunkra is. Azok a zsidók, akik Jézus Krisztus büntetését kívánták, Istent magát ítélték meg rosszul, Istent ítélték el. A bennünk lévő helytelen ítélkezés oda vezethet el minket, hogy még Isten tetteit sem ismerjük fel, és még Őfelette is pálcát merünk törni, és magunkat Fölé helyezzük bíróként, és számon kérjük, hogy „Uram, hogy tehetted ezt, hogy engedhetted meg ezt?” És számon akarjuk Őt kérni. És ez komoly veszély az életünkben, hogy Isten tetteit látszat után ítéljük meg, nem pedig az igazság, az Igében leírtak szerint. Látszat után megítélni a jót, amit Isten cselekszik, az Ő áldásait, a szenvedést, amit ránk ad, a próbatételt, az erőtlenséget és erősséget az életünkben – Isten téves megismeréséhez vezethet. Félreismerjük Őt, és ez tévhitet szül, téves istenképünk lesz. Olyan dolgokról hisszük el, hogy azokat Isten megígérte, amelyeket Ő valójában nem ígért, és ez a tévhit csalódáshoz vezethet, mert én azt hittem, hogy az Úr azt nekem megígérte, és azt kell tapasztalnom, hogy mégsem. Ez a csalódás haraghoz, a harag pedig végül Istentől való elforduláshoz vezethet. Ezt látjuk a farizeusok, az írástudók, és sok más ember esetében is a hétköznapi életben. Ők is a látszat szerint ítélték meg Istent, mint Jézus Krisztust is, félreismerték Őt, és végül oda vezettet, hogy gyűlölni kezdték, és meg akarták ölni. Ezért nem mindegy, hogy mi mi alapján, a látszat vagy az igazság alapján ítélünk-e meg valakit.

3. Ezért most térjünk is rá arra, hogy mit is jelent látszat szerint ítélni. Értelemszerűen nem mindent, csak néhány jellemzőjét szeretném felsorolni a látszatítélkezésnek.

Először is maga a szó egyértelműen kifejezi azt, hogy a látszatítélkezés nem azonos a valósággal. Korunk technikájának köszönhetően a tévékben olyan filmeket láthatunk, amelyekben olyan világok és olyan dolgok jelennek meg, amelyek nem léteznek, amelyek látszatok. Azokról tudjuk, hogy filmek, nem valóságok. De nem kell a technika ahhoz,

hogy a valóság helyett mi mászt lássunk. Az Ige szerint a sátán is képes magát a világosság angyalaként megjeleníteni, és becsapni minket. De az Ige szerint mi magunk is át tudunk változni, és olyannak tudjuk magunkat mutatni, amilyenek valójában nem vagyunk. Erősnek, amikor erőtlének vagyunk; bátorak, amikor félelemmel vagyunk tele; erős hitűnek, amikor majdhogynem elhagyjuk és elveszítjük a hitünket. A kép-mutatás képessége ott van mindannyiunkban, minden emberben. És ez alapján, testvérek, nem csak magunkról tudunk mászt mutatni, mások-ról is tudunk mászt elképzelni: a képalkotás képessége is megvan bennünk. Mi magunk hamisítjuk meg nagyon sokszor a valóságot, azt, hogy milyen a másik ember, amikor a szívünkben elhatározzuk, hogy én őt olyannak akarom ismerni. És nem engedem, hogy mindaz, amit tesz az illető, mindaz, amit mond, mindaz, amit Isten Igéje kijelent őróla, meg-változtassa az én elképzelésemet. Vagy éppen nem gondolunk bele ab-ba, hogy nem tudunk mindent a másiktól, nem látunk mindent, mégis mi azt gondoljuk, hogy „ó, én mindent tudok, és nekem elég az”, és ez alapján már elítéljük a másikat. Mint amikor egy nagy puzzle-képből 2-3 darabot nézünk, és azt gondoljuk, hogy az egész képet látjuk, pedig nem.

Miért tesszük ezt? Miért alkotunk képeket egymásról ahelyett, hogy időt hagynánk egymás megismerésére, és miért a látszat szerint íté-kezünk ahelyett, hogy az igazságra támaszkodnánk? Jézus Krisztus maga adja meg a feleletet: azért, mert nincs meg bennünk az igazság iránti szeretet, hanem a bűn, a hazugság él bennünk. A bűn által megromlott ember nem hisz önmagától az igazságnak, nem akarja elfogadni azt, ha-nem csakis a hazugságot. Jézus Krisztus ezt mondja a János 8,44-45-ben: *„Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja. Mivelhogy pe-dig én igazságot szólok, nem hisztek nékem”*. Alapvetően ilyen az em-beri természet: az igazságot nem hiszi el, a hazugságnak pedig bedől, és azt tartja a valóságnak. Ezért a látszatnak inkább akarunk hinni, mint az igazságnak, és ezért ítélnünk könnyen a látszat szerint. Gyorsabb is, mert elegendő néhány információ hozzá, nem kell hozzá türelem, vagy az, hogy konkrétan beszéljek a másikkal, elég hallani 1-2 dolgot, és már is ítélezhetem felette. Könnyebb is, nem annyira bonyolult, mint sok-szor az igazság, és mert könnyebbnek gondoljuk kitalálni a dolgokat, mint elfogadni a valóságot, mert sokszor a valóság fájdalmas. És ezért, hogy megvédjük magunkat ettől a fájdalomtól, kitalálunk különféle lát-szatokat. Könnyebb a másikat hibáztatni, mint beismerni azt, hogy én

vagyok a hibás. Ádámnak könnyebb az asszonyra és Istenre mutatni, hogy „az asszony volt, akit te adtál mellém” mintsem hogy beismerni, hogy én voltam. Könnyebbnek gondoljuk kitalálni a dolgokat, mint elfogadni az igazságot. Megvizsgáltuk-e magunkat, testvéreim, ez alapján, hogy mennyire vagyunk mi készek és hajlamosak inkább rövid úton látszatigazságokat kitalálni, elfogadni, és annak hinni, mintsem az igazság után járni, és a szerint ítélni?

A következő kérdés az, hogy mire alapozva ítélünk látszat szerint? Mi az, ami meghatározza ezeket az ítéleteinket? Testvérek, a legtöbbször az előítéleteink! Vagy éppen az első benyomás. Az előítélet már előbb ítéletet alkotott, minthogy megvizsgálta volna az adott dolgot vagy az adott személyt! Lehet előre ítélni, és csak utána megvizsgálni az adott személyt, de a végeredmény nem számít, mert nem a vizsgálatától függ, hanem attól, hogy én korábban már hogyan döntöttem. Jézus Krisztus esetében is ezt látjuk. Názáreti volt, szegény környékről származott, az édesanyja házasság előtt várandós lett vele (ráadásul nem a férjétől), ács volt a foglalkozása, nem tanulta az írásmagyarázást, nem járt rabbi-képzőbe, és még sorolhatnánk. Ezt mind a fejéhez vágta a farizeusok, mindezek alapján előre elítélték Őt, és azt mondták, hogy nem származhat Tőle semmi jó. Tehetett Ő csodákat, hirdethette mennyei Édesatyánk akaratát, az Igéjét, Ő maga lehetett „*a világ világossága*”, mégsem látták meg Őt, mert a sötétség nem fogadja be a fényt, a hazugság pedig az igazságot. Amikor látszat szerint ítélünk, többnyire előítéleteink befolyásolnak minket, nem pedig az igazság.

Ez pedig azt is jelenti, hogy a legtöbb esetben az ember személyére nézünk, nem pedig az adott ügyre, az adott dologra. Úgy gondolom, hogy mindannyian találkoztunk már olyan esettel, amikor nem az számított, amit az ember mondott, hanem maga az ember, aki mondta. Amikor nem az igazság számít, hanem az, aki azt képviseli. Én sok olyan beszélgetésnek lehettem szemtanúja, amikor két fél vitatkozott valamiről, és amikor az egyik elfogyott az érvekből, akkor elkezdte a másik személyét szapulni, hogy ezzel érvényesítse az ő igazságát. A napi sajtóban, politikában számtalan esetet lehetne felhozni erre példaként, hogy nem az számít, amit mond az ember, hanem az, hogy ki mondja. És ez nincs másként velünk se, testvérek, minket is kísért ez, a mi szívünkben is ott van ez a kísértés, ott van az előítélet egymás felé.

A látszat szerint való ítélkezésre az is jellemző, és azért is kényelmesebb, mert mi maradunk a középpontban, mert amikor látszat szerint ítélünk, mi döntjük el, hogy mi az igazság. Ezért is szeretjük jobban ezt. Mert sok esetben az igazság nem tőlünk függ, és ha nem tőlünk függ, azt

jelenti, hogy néha meg kellene magunkat aláznunk az igazság előtt. Ha látszat szerint ítélünk, akkor mi lehetünk a döntőbírók, és ez jobb, mint ha magunkat alá kellene vetni az igazságnak, ami röviden annyit jelent, hogy be kellene ismernünk, hogy tévedtünk, hogy az előítéleteink helytelenek voltak. Sajnos sokszor ez kimondatlanul is célunkká válik, hogy az ítélet az én igazságomat támassza alá, nekem legyen igazam minden áron. Nagyon sok veszekedés azért nem ér véget, mert ehhez ragaszkodunk. Pedig az igazság nem mi vagyunk, rajtunk kívül áll, mert Jézus Krisztus az.

Röviden összefoglalva tehát a látszat szerinti ítélkezéskor inkább a hazugságot szeretjük, mint az igazságot, vagy csak a részigazságokat; a könnyebb utat választjuk, mert előítéleteinkre támaszkodunk; az emberre nézünk, nem arra, amit tesz, vagy mond; és így mi maradhatunk meg a középpontban, mert a látszat mindig tőlünk függ.

4. Végül nézzük meg röviden, hogy mit is jelent igazság szerint ítélni. Először is azt jelenti az igazság szerinti ítélet, hogy nem az én véleményem a lényeg, hanem hogy az igazság kiderüljön, még azon az áron is, hogy esetleg én tévedtem. De ott kell lennie szívünkben annak az alázatnak, hogy ha kiderül az igazság, akkor én azt elfogadom, és azt képviselem, még hogyha korábban nem is azt tettem. Az igazsághoz való ragaszkodás azt jelenti, hogy amikor megítélem az adott személyt, akkor képes vagyok felülbírálni róla alkotott korábbi elképzeléseimet is. Azaz: ha nem nekem lesz igazam, akkor is az igazság számít, és ahhoz ragaszkodom. Az igazság szerint ítélni tehát azt jelenti, hogy nem magamhoz, hanem az igazsághoz ragaszkodom.

Az ítélet alapja pedig ebben az esetben csakis Isten akarata és Igéje lehet. A mérlegnek mindig Isten Szentírásának kell lennie. A mérleg nem én vagyok, nem az én erkölcsi és etikai érzékem és mércém, nem az én felfogóképességem, nem az, hogy én mennyi információval rendelkezem a másiktól, hanem az, hogy Isten mit mond! Mit mond Ő róla? Ha valaki igazság szerint akar ítélni, akkor be kell látnia, hogy igazából nem én magam vagyok az, aki az ítéletet létrehozom, meghozom, hanem Isten az. Isten mond ítéletet mindannyiunk felett, én csak elfogadom az Ő ítéletét a másiktól, magamévá tehetem és azonosulhatok vele hit által.

Vegyük például Máté esetét! Mit lehet róla mondani? Látszat szerint azt, hogy pénzsóvár, kapzsi ember, és másokat nem fél kirabolni, a szegényeket elnyomni, kiszolgálja a rómaiakat, és ezáltal hazaárulóvá válik. Látszat szerint meg lehet így ítélni, és el lehet ítélni Mátét. De az igazság szerint, Jézus Krisztus szerint ő egy beteg ember, ő egy bűnös

ember, akinek orvosra és gyógyítóra van szüksége, és Jézus Krisztus azért jött, hogy a betegeket meggyógyítsa, és a bűnösöket megszabadítsa! Nem az számít, hogy én milyennek látom a másikat, hanem az, hogy Isten milyennek látja és mondja őt!

Ezt meglátni azonban sosem egyszerű! Mert feltehetjük a kérdést: de hát én honnan tudjam, hogy a másikat Isten hogyan látja? Az igazság szerinti ítéletételhez szükség van az igazság ismeretére! És itt nem csupán arra az igazságra kell gondolnunk, hogy tudnunk kell a másiktól sok dolgot, hogy helyes és valódi képet alkothassunk róla, hanem az igazság ismerete alatt értsük Isten ismeretét! Időigényes, fáradságos, szíveket megalázó dolog az igazságot megismerni Isten Igéjéből, és a szerint ítélni. Egyszerűbb volt a Dávidot kővel megdobáló Sémeire karddal rárontani, és azt mondani a királynak, hogy „megyek és megölöm”, mintsem alázattal azt mondani, hogy „hagyjátok, mert az Úr adta neki, hogy a királyt szidalmazza”. Ahhoz azonban, hogy Dávid ezt meglássa, sok éjszakán át virrasztott és tanulmányozta Isten törvényét, imádkozott, ahogy a zsoltárok is mutatják, és minden vágya az volt, hogy alávesse magát az Igének és Isten ítéletének. Nem felszínesen, hanem mélyen megérteni a dolgokat, meglátni minden alkalommal Istent és az Ő akaratát, mindez fáradságos dolog. Az igazság megismerése nem egy nap, nem egy hét, nem egy hónap, akár egy egész életet igénybe vehet. Kitartás kell hozzá, folyamatos vágy, és folyamatos imádság, hogy az Úr adja meg, hogy megismerhessem Őt. Az embernek meg kell magát őszintén aláznia, hogy ne a saját indulatai, előítéletei, véleménye vezesse, hanem Isten ítélete, ami igazságos! Az igazi ítélet ezért hithez kötött, mert nem elég megismerni az igazságot, hinni is kell azt. A tudás nem elég, bízni is kell. Csak az látja meg az igazságot, aki magát Istent látja meg, egyébként a sötétségben maradunk.

És végül lássuk meg azt, testvérek, hogy az igazság szerint való ítékezés sosem független a szeretettől! Az 1Korinthus 8,1 szerint „*az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít*”. Nem lehet szeretet nélkül igazságosan megítélni másokat, különben felfuvalkodunk a sok tudománytól, és magunkat mások fölé helyezzük, és másokat elítélőkké leszünk. Ha Isten szeretet nélkül ítélt volna meg minket, akkor tényyszerűen kimondta volna rólunk, hogy bűnösök vagyunk, és igazságosan kárhoztatott volna minket. Így nézne ki Isten ítélete az Ő szeretete nélkül. De mivel szeret minket, ezért a mi megítélésünkkor Jézus Krisztusra, a szeretett Fiúra néz, hogy bűneink miatt ne vesszünk el, hanem örök életet nyerjünk. És ennek az ítéletalkotásnak meg kell jelennie, testvéreim, a mi életünkben is. Ha Isten így ítélt meg bennünket, akkor

LÁTSZAT VAGY IGAZSÁG?

---

ezt nekünk meg kell tanulni Ótőle, hogy mi is egymást így ítélhessük meg. Nem elég pusztán igazságosan ítélni, hanem szeretettel is kell! Ez különböztette meg Jézus Krisztust az Őt elítélőktől. Jézus rátekintett a 38 éve beteg férfira, és meggyógyította őt, mert szerette, mert megkönyörült rajta. A többiek, a Jézust elítélők meglátták ezt a férfit, hallották, hogy milyen régóta volt beteg, és annyit láttak, hogy szombatnapon nyoszolyát hord. Szeretet nélkül nem lehet ítélni. Minden igaz ítélettelnek segítenie kell minket abban, hogy meglássuk: hogyan szeressük a másikat!

„*Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!*” Sok minden nem hangzott el ma este, testvérek, sok mindennel ki lehetne egészíteni, hogy mit jelent ez a parancs (mert ez egy parancs). De amit ma este elénk hozott Urunk, azt gondoljuk végig, alkalmazzuk magunkra, és kérjük igazságosan ítéző Urunkat, hogy változtassa meg szívünket úgy, hogy igaz ítélettel ítélhessünk meg másokat, úgy, ahogyan Ő teszi. Ebben segítsen mindannyiunkat!

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy a Szentírásban annyi alkalmad lett volna látszat szerint ítélni, vagy éppen még igazságosan is, a bűn szerint ítélni, de Te mégis könyörületes voltál, és nem bűneink szerint bántál népeddel, és bántál velünk sem.

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy azt az irgalmat és azt a szeretetet, amelyet az Atya mifelénk is gyakorol, annyiszor megmutattad a Te életedben, és láthattuk azt. Hálát adunk azért, hogy mi magunk is szemtanúi lehetünk annak, hogy hogyan ítélsz meg minket. Köszönjük, hogy a mi helyünkbe álltál, magad hordoztad el a mi bűneink büntetését, hogy mi ez által kegyelmet, bocsánatot és örök életet kaphassunk.

Bocsásd meg nekünk, hogy szívünk a látszat szerinti ítéletre hajlandó. Bocsásd meg, hogy a hazugságnak, a látszatnak könnyebben hiszünk, mert könnyebb ahhoz ragaszkodni, és könnyebb azt kreálni, mintsem az igazságot, a Te akaratodat megismerni, és Tégedet keresni minden helyzetben. De tudjuk, Urunk, hogy azért haltál meg és támadtál fel, hogy mi is meghaljunk a bűnnek, és élhessünk Teneked.

Ezért kérünk Téged, hogy szívünket napról napra újítsd meg. Add, hogy amikor egymással vagyunk, egymás bűneit látjuk, akkor ne látszat szerint, hanem igaz ítélettel mérlegelhessük egymást. És segíts, Urunk, hogy csak megítéljük egymást, ne pedig elítéljük. Szentlelked bölcsességét kérjük ebben. Köszönjük, hogy megígérted, hogy Ő mindenre emlékeztet minket, amire Te tanítasz bennünket. Segíts minket az igazság

megismerésében előbbre jutni, hogy Téged magadat hadd ismerjünk meg egyre jobban.

Köszönjük kegyelmedet, irgalmat, amellyel segítesz minket. Így könyörgünk beteg testvéreinkért, add, Urunk, hogy erejük lehessen elhordozni betegségüket. Kegyelmed és irgalmad nagysága szerint pedig adj nekik gyógyulást. Könyörgünk a gyászoló testvérekért, add, hogy az, hogy Te vagy „*a feltámadás és az élet*”, őszinte támasz és vigasz lehessen számukra.

Köszönjük, gyülekezetünk alkalmait, amelyeken jelen voltál. Így kérünk, hogy az előttünk álló időszakban is Te legyél és maradjál gyülekezetünk őriző és vezérlő Pásztora. A Te kegyelmedben és irgalmadban bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

662 Mit használ keresztyénségem

✂ Weisse, Christian Felix (1726-1805)

🎵 Bourgeois, Loys (±1510-1560)

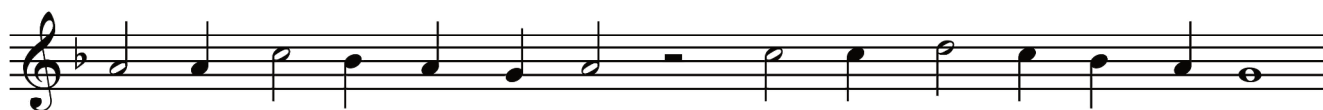
✂ Kis János (1770-1826)

Mit hasz-nál ke-resz-tyén-sé-gem, Ha nem a sze-rint é - lek,

Ha nincs i - gaz ke-gyes-sé-gem, És vét-kez - ni nem fé - lek,

Ha az Úr-nak ös - vé - nyét Tud-ván, ron-tom tör - vé - nyét,

Azt, a - ki meg-halt é - ret-tem, Csak szám áld-ja, nem é - le - tem.

2. Mit használ nekem a jó hit,
Ha azt csak nyelvvel vallom,
De nem termem gyümölcsseit,
Inkább a bűnt javallom,
Ha rajtam erőt vesznek,
És rabszolgává tesznek
A megveszett indulatok,
Úgy, hogy velük nem bírhatok?

3. Segélj hát, Uram, éltemet
Hogy tenéked szenteljem,
S minden cselekedetemet
Kedved szerint rendeljem!
Nyújts erőt és értelmet,
Minden lelki sérelmet
Hogy gondosan elkerüljek,
S végre mennyekben örüljek!